

5. kapitola

Tři přátelé

Jednoho dne, když si Moudrý lovec s Luněnkou hráli na břehu bystřiny, uviděli, jak se Flíček s Cibetkou vesele honí a vzájemně se pošťuchují. Cibetka se jemně zahryzávala do Flíčkovy ouška, občas mu drápky pročesávala ocásek a Flíčkoví to vůbec nevadilo. Naopak sám lízal Cibetce srst, aby ji umyl.

🍏 Ani nevím, kdy se
z Flíčka a Cibetky stali
tak nerozluční přátelé.

🍏 Cha, cha! Tati,
podívej, jaký krásný
kámen jsem našla.

Od té doby, co Cibetka vstoupila do domečku v horském údolí, skončila se konečně i válka mezi Luněnkou a Flíčkem. Díky Cibetce nepřicházel už Flíček dělat Luněnce naschvály a poté, co Cibetka Flíčka zkrotila, už více Luněнку neohrožoval.

🍏 Každý den vymýšlíme
s Cibetkou nějakou
novou hru! Kdo by se
ještě chtěl prát!

🍏 Co to? Flíček
mě poslední dobou
nechává v klidu...

Když Luněnka viděla, jak si obě zvířátka vesele hrají, čas od času se jí v očích objevil závistivý výraz.

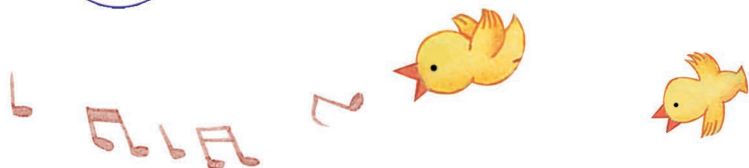

Mňau! Mňau!

🍏 Jů! Ti dva hrají každý den novou hru! Ale já udělám nejlépe, když se před nimi budu mít trochu na pozoru...

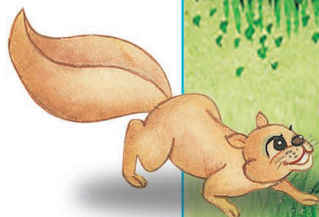

Stále však nedokázala potlačit dřívější neradostné vzpomínky, a tak si i nadále uchovávala od Flíčka a Cibetky odstup. Cibetčino mírumilovné chování a Flíčková náhlá proměna však nakonec způsobily, že Luněnka pomalu přestávala mít ze zvířátek strach.

Luněnka se občas přiblížila k Cibetce, dokonce se jednou či dvakrát odvážíla natáhnout ruku a pohladit si ji. Aniž by si to uvědomila, postupně si Cibetku zamilovala.

Když Moudrý lovec viděl, že Luněnka pomalu získává ke zvířátkům důvěru, začal jí vyprávět o zajímavostech ze zvířecí říše.

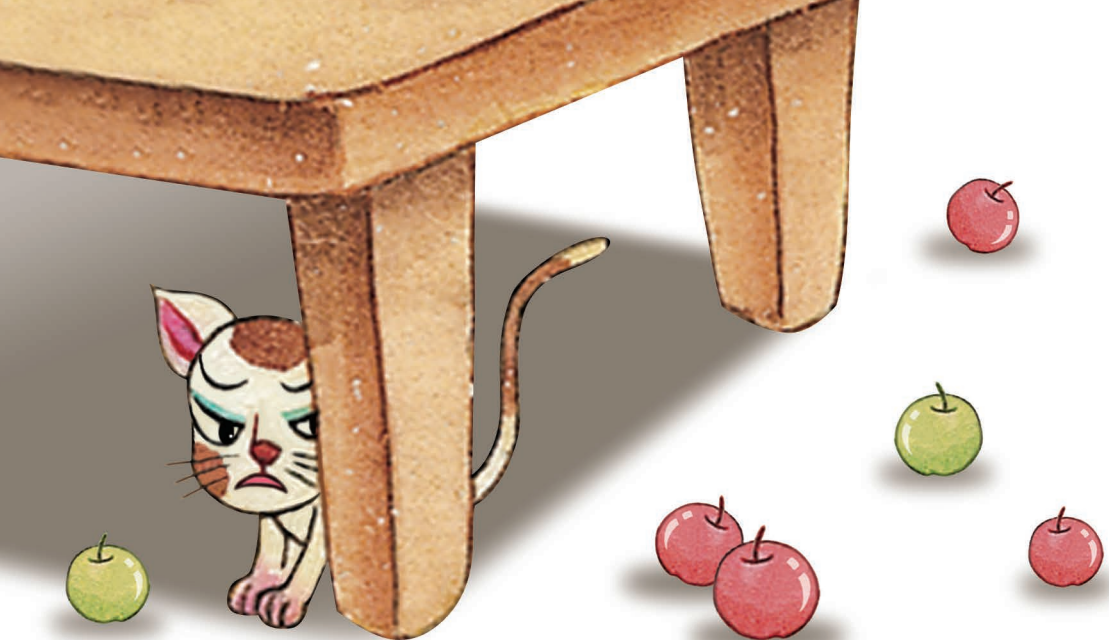

🍏 Samozřejmě! Kdybys viděla maminku veverku, jak učí svá mláďátka šplhat po stromech, určitě by se ti to moc líbilo!

🍏 Myslím, že některá zvířátka jsou opravdu roztomilá, že jo?

🍏 Luněnka se nějak změnila! Jako by nás najednou přestala nenávidět!

Zdálo se, že i Cibetka má Luněнку moc ráda. Často k ní neslyšně přiběhla a otírala se jí o nohy a obzvláště ráda se zakousla do ovoce, které jí Luněнка podávala. Její roztomilý výraz často Luněнку rozesmál.

Chichi... Nelechtej mě!
Na, vezmi si jablíčko.

Pche!

Když se Cibetka s Luněnkou sblížily,
Flíček to zpočátku často komentoval
nesouhlasným mňoukáním.

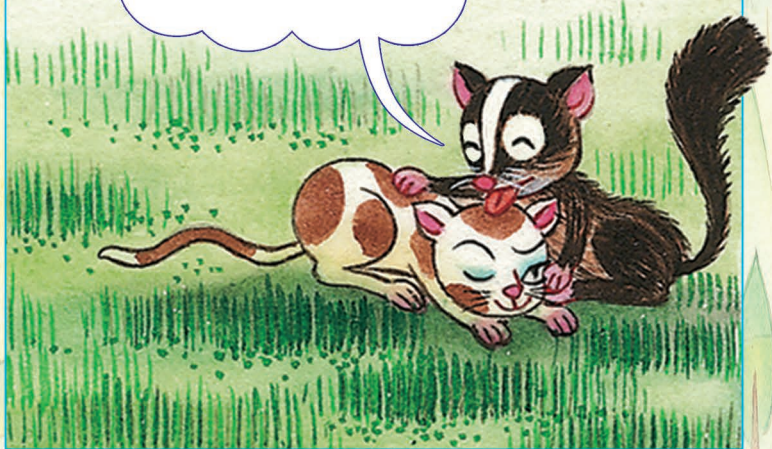
 Mňau!

 Flíček se naštval,
musím si s ním jít
promluvit...

Pojď! Půjdeme
si společně hrát!

Jakmile Cibetka Flíčkovu mňoukání uslyšela, vždy k němu přiběhla, olizovala mu srst nebo ho lehce šimrala nosíkem na krku. Někdy předstírala, že je rozzlobená a jemně ho kousala do ouška a vůbec nejčastěji na něj pouze upírala své mírumilovné, přátelské oči.

🍏 Cibetko, tohle víno
natrhal tatínek. Na,
ochutnej první!

🍏 Co je mi po
nich! Co bych se
o ně staral!

🍏 Písk! Písk!

Postupně když si Cibetka přišla hrát s Luněnkou, Flíček je už jen zpovzdálí sledoval nebo se natáhl na sluníčku, aby si zdřímnul.

Luněnka se sice stále neodvažovala přiblížit se k němu, ale už k němu necítila takovou nenávist, ani mu už nechtěla dělat naschvály.

🍏 Já si také myslím,
že je lepší být přáteli
než nepřáteli!

🍏 Hm... Flíček je
občas také docela
roztomilý.

Díky Cibetce se mezi Luněnkou a Flíčkem začalo nepozorovaně vytvářet přátelství. Ale teprve ona hrozná událost jejich přátelství upevnila.

● Píp! Pozor,
nebezpečí!

Ááá!

Toho dne si Luněnka hrála na louce, trhala kvítí a lesní plody, když tu náhle nechtěně vyrušila ze sna jedovatého hada. Když si ho Luněnka všimla, byla od hada pouze na krok vzdálená a ten již natahoval krk a hrozivě syčel, připraven k útoku.

🍏 Hej! Mě není radno provokovat! Copak jsi nesseslyšela o tom, jak nebezpečné je moje jediné kousssnutí?

Tváří v tvář
nebezpečí se
Luněnka strachy
rozbřečela!

Když už bylo
nejhůře, přihnala se
náhle strakatá koule.

Ááá! Pomoc!

Ssss...

Áť tě ani
nenapadne se
k Luněnce
přiblížit!

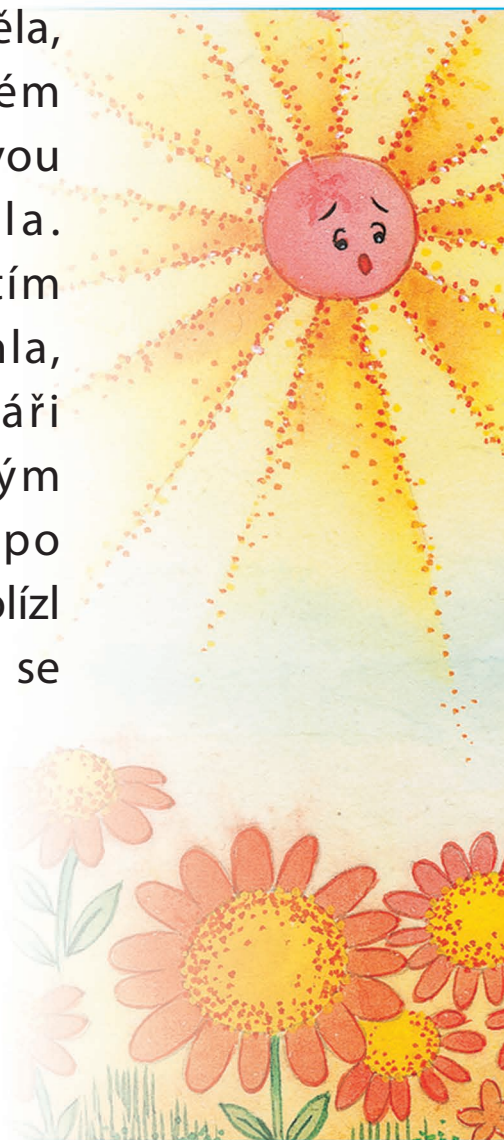
🍏 To je ale zuřivec!
Rychle pryč!

Po chvíli urputného souboje se Flíček do hada zakousl a zahnal ho pryč. Hadovi nezbylo, než přiznat prohru a utéci.

🍏 Počkej, já
s tebou zatočím!

Když Luněnka viděla, že ji Flíček v odvážném souboji zachránil, úlevou se hlasitě rozbřečela. Cibetka už k ní mezitím nepozorovaně přiběhla, něžně jí lízala po tváři a lehce ji hladila svým chlupatým ocáskem po ruce. Flíček také přišel, olízl Luněčinu ruku a začal se jí otírat o nohy.

Bů...

🍏 Písk! Neboj se!

🍏 Mňau! Myslím, že ten už se nevrátí!

🍏 Cibetko, Flíčku,
děkuju vám!

🍏 Písk!

🍏 Mňau!

Luněnka se postupně uklidnila,
přestala plakat a radostně své nové přátele
objala.

Co je? Co se stalo?

Tati,
dneska mě
málem na
louce uštknul
jedovatý had!

Když se
Moudrý lovec
vrátil domů,
Luněnka mu
o nebezpečném
dobrodružství
do podrobností
vyprávěla.

Lovec
poděkoval
Nebesům
za to, že
Luněnku
ochránila.

Děkuji
za to, že je
Luněnka
v bezpečí...

Tu náhle si lovec udiveně povšiml, že zatímco mu Luněnka vyprávěla o svém dobrodružství, hladila přitom Flíčka po hřbetě. Flíčkoví to očividně ani v nejmenším nevadilo.

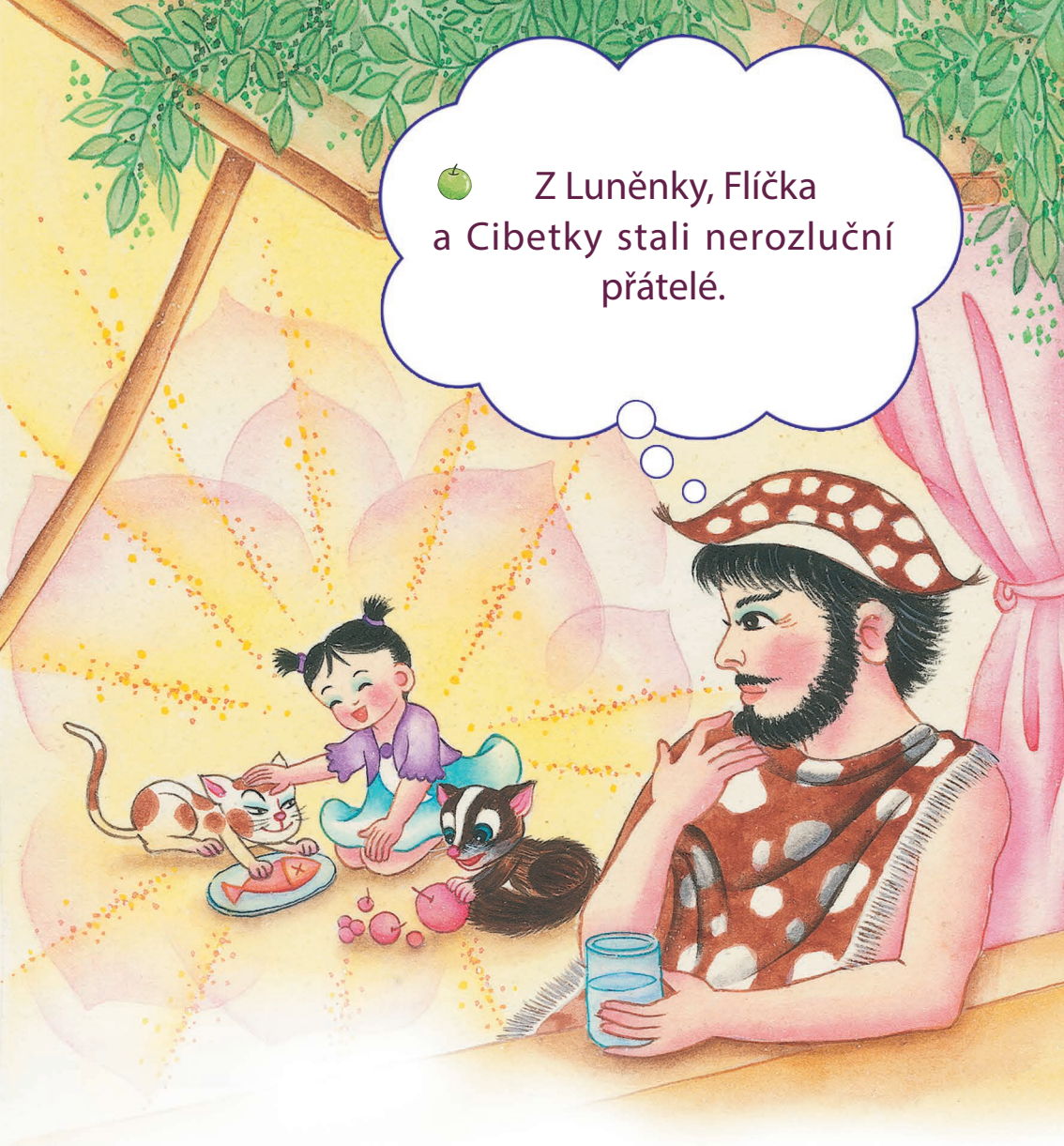
Mezitím si Flíček s Cibetkou hráli,
točili se kolem Luněnky a chvíli co chvíli jí
olízli ruku.

🍏 Chichi! To to ale
lechtá, Flíčku!

🍏 To mám ale
radost, všichni tři
jsme teď přátelé!

🍏 Mňau!

 Z Luněny, Flíčka
a Cibetky stali nerozluční
přátelé.

Chaloupku naplňovala hřejivá
a srdečná atmosféra.

Až přišla bílá mrazivá zima. Celý les přikryla sněhová pokrývka, avšak z chaloupky v údolí často zazníval radostný smích, který hřál u srdce.

🍏 Tati, podívej, Cibetka
s Flíčkem si hrají na
zápasníky!

🍏 Cha, cha!

🍏 Čas na pohádku!
Dnes vám budu
vyprávět o „Vzácném
rouchu“! Před dávnými
a dávnými časy žilo
bylo několik dětí...

Flíček už nemusel mrznout venku, vždy se s Cibetkou stočili u kamen a ohřívali se u Luněňčiných nohou a zároveň ji také hráli svými kožíšky. Když konečně ta krutá zima skončila, z našich tří hrdinů již byli nejlepší přátelé, kteří se od sebe nehnuli ani na krok. ❄️

